

A Magyar Hírlap április 13-ai számának első oldalán az „Antall József szerint lesz magyar felemelkedés” című ismertetésben két messzire fénylő eszmefuttatást találtam.

1. „A Magyarország — és Hódmezővásárhely — második világháborús részvételéről tartott tudományos konferencia előtt Kéri Kálmán vezérezredes hangoztatta: a magyar anyáknak különlegesen nemes feladata, hogy minél több, majdan katonaképes gyermeket szüljenek, hiszen a szomszédos államok népszaporulata jelentékeny, és ez hosszabb távon veszélyt jelenthet a magyarságra.”

Ezzel a kijelentésével a vezérezredes úr döntő érvet szolgáltatott a kirobbanófélben lévő abortuszvitához. Az asszonyoknak nem is egyszerűen csak gyerekeket, hanem katonákat kell szülniük, abból a célból, hogy a szaporább szomszédos nemzeteknek legyen kiket lemészárolniuk.

Különösen tetszik az e felfogás mögött rejlő jövővízió.

Az egymásra utalt nacionalizmusok életben tartják egymást, így hát a szomszédos nemzetek még húsz év múlva is háborús veszélyt jelentenek majd a számukra. Mivel a haditechnika fejlődése nem lépi túl geopolitikai zónánk határait, már most gondoskodnunk kell a számbeli fölényről. A magyar

anyákat — és a szomszédos nemzetek asszonyait — doppingolni fogja, gondolom, az a perspektíva, hogy majdan megszülető gyermekeiknek már most megvan a maguk helye, a csatatéren és a vezérezredes úr katonai koncepciójában.

Németországban némely képviselők felvették azt az elképzelést, hogy annyi külföldit kellene beengedni az országba, amennyivel az elhalálozottak száma felülmúlja az élve születetteket. Ez sem túl humánus indítvány — hiszen annyi külföldit kellene beengedniük, amennyinek a német alkotmány szerint a menedékjog kijár —, ráadásul nem vall éles elmére, de Kéri Kálmán okfejtésénél még ez az elképzelés is ésszerűbb. A német honatyák legalább olcsó munkaerő-tartalékról, nem pedig olcsó ágyúöntelék-tartalékról óhajtanának ily módon gondoskodni. Eljárásuk további előnye, hogy az eredményre nem kell húsz évig várni, és nem kell a nőket honleányi kötelességükre hivatkozva megfosztani attól a joguktól, hogy szabadon rendelkezzenek a testük felett.

Hadak Ura, nézz le rám, hova jutottam: patetikusan érvelek! Igaz, máskor is megfi-

Két idézet

gyeltem: Kéri Kálmán vezérezredes, jelenlegi állapotában, alkalmas arra, hogy megfosszon humorérzékemtől.

2. „A miniszterelnök több ezer résztvevő jelenlétében jelentette ki: véget kell vetni a régi vitának arról, csupán áldozatok voltak-e azok a magyar katonák, akik a Don mentén vagy a második világháború más színterein estek el, vagy hősök is. Ezek a katonák egyértelműen hősök voltak — mondotta Antall —, mert esküjükhöz híven, parancsra cselekedtek.”

Lehet persze, hogy egy újságíró ismét félreértette a miniszterelnököt. Őt ugyanis — noha jól beszél magyarul, és nem rögtönöz hebrencs módra — folyton-folyvást félreértik. Ebben az egyben bizonyára különbözik pártja legvastkosabb pilléréától. Csurka Istvánt nem lehet félreérteni. Ha a miniszterelnök helyében volnék, eltűnődnék e különbség okain.

Mivel azonban Antall az idézett szörnyűséget — amelyért Európa előszoba-ajtaján is kibillentenék, ha egyszer odafigyelnének rá — máskor is elszavalta már, feltételezem, hogy az újságíró nem torzított. A szónok te-

hát azt állítja, hogy a thébai katonák, akik Antigonét halni hurcolták, hősök, mert esküjükhöz híven, parancsra cselekedtek. De ha amazok hősök, akkor minek nevezzük Antigonét? És ha a Hitler oldalán harcoló szerencsétlen áldozatok hősök, akkor kicsodák az ellenállók? És vajon hősök-e azok is, akik az ötvenhatos forradalmárokat esküjükhöz híven, parancsra az akasztófához kísérték?

A hősiesség személyes bátorságon kívül valami igaz ügyet is feltételez. III. Richard imponálóan bátor férfi volt, legalábbis Shakespeare szerint, de nem hős. Mivel nem feltételezem Antall Józsefről, hogy nem ismeri ezt a közhelyszerű igazságot, attól kell tartanom, hogy szerinte a magyar katonák „a Don mentén vagy a második világháború más színterein” igaz ügyért estek el. A mai Európa azonban azokra a romokra épült fel, amelyet Hitler és szövetségesei hátrahagytak. Ebben az egyben minden európai ország egyetért.

Ezt Antall József is érzi, és ezért nyílt beszéd helyett a filiszterség legklasszikusabb öndefiníciójával él: hős, az, aki parancsra cselekszik. Ezt mondja a liberális miniszterelnök: Mit mondana, ha nem liberális, hanem — mondjuk — horthysta volna?